

Ὁ ζωγράφος ΣΤΕΛΙΟΣ ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

γράφει γιὰ τὸν :

Ζωγάφο ΦΑΕΙΝΟ

— Ὅπως ἀκριβῶς ἡ φαντασία τοῦ παλιοῦ ποιητῆ δημιούργησε μέσα στὸν χορόχρονό της τὰ δικά της γοητευτικὰ μυθικὰ ὄντα, ἔτσι, σήμερα, τὸ ἔργο τοῦ Φαινοῦ μᾶς φέρνει στὸ κατώφλι μιᾶς σύγχρονης μυθολογίας, δοσμένης μὲ πλαστικὴ ποιότητα σπάνια γιὰ τὴν ἐποχὴ μας καὶ λυρισμὸ ἀσυνήθιστο. Κένταυροι καὶ Γοργόνες, Σάτυροι καὶ Σειρήνες καὶ πολλὰ ἄλλα πλάσματα τοῦ παρελθόντος ξαναπροβάλλουν στὸ ἔργο τοῦ καλλιτέχνη μὲ ἐντελῶς σύγχρονη μορφή καὶ περιεχόμενο.

— Κάθε μυθολογία, πρὸ πέρα ἀπ' τὸ ἐπιφανειακὸ κοίταγμά της, ἐκφράζει τὴν περιπέτεια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς, τοὺς πόθους, τὰ ἐπιτεύγματα, τοὺς φόβους καὶ τὶς ἀγωνίες της. Ὁ πρῶτος κι ὁ πρὸ θεμελιακὸς σκοπὸς τῆς ψυχικῆς ζωῆς εἶναι ἡ διατήρηση κι ἡ ἄμυνα τοῦ ἀτόμου μέσα στὸν βιολογικὸ περίγυρό του, καὶ ἀκόμα πρὸ πέρα ἢ ἐπιθυμία γιὰ νέες προεκτάσεις, κατακτήσεις καὶ μετασχηματισμοὺς στὰ μέτρα τοῦ πρὸ βολικοῦ καὶ ἄνετου. Ὁ ἄνθρωπος τὸ πέτυχε αὐτὸ μὲ νέες προσθήκες καὶ προεκτάσεις τῶν βιολογικῶν του ὀργάνων. Στὰ πρῶτα στάδια τὸ χέρι προεκτείνεται μὲ τὴν προσθήκη ἐνός ἐργαλείου ὅπως ἡ αἰχμηρὴ πέτρα ἢ τὸ ρόπαλο —κατάλληλα γιὰ ἄμυνα ἢ ἐπίθεση— κι ἀργότερα, καβαλάρης πιά στὸν ἀγῶνα γιὰ ἐπιβίωση, κερδίζει σὲ γρηγοράδα καὶ χρόνον χρησιμοποιῶντας τὰ πόδια τῶν ἀλόγων.

— Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ στὴν ὀθόνη τῆς φαντασίας ἔρχονται δυὸ διαφορετικὲς εἰκόνες, ἡ εἰκόνα ἐνός ἀνδρα κι ἡ εἰκόνα ἐνός ἀλόγου γὰ διασπασθοῦν καὶ γὰ ἐνωθοῦν σχηματίζοντας μὲ τὰ κομμάτια τους μιὰν ἄλλη πρὸ παριστάνει ἕνα καινούργιο πλάσμα, ἕναν «κένταυρο», σύμβολο τῆς γρηγοράδας, ἢ ἕνα «σάτυρο», σύμβολο τοῦ ἀκόρεστου ἐρωτισμοῦ κ.λ.π. κ.λ.π.

— Ἦδη ἔχουν περάσει πάρα πολλὰ χρόνια ἀπ' τὴν ἐποχὴ τῆς πρωτόγονης κτηνοτροφικῆς καὶ ἀγροτικῆς οἰκονομίας κι ὁ πραγματικὸς χῶρος μας δὲν εἶναι πιά τὸ ἀπλὸ ἀγροτικὸ κι εἰδυλλιακὸ τοπίο. Τεράστιες πολυάνθρωπες βιομηχανικὲς πολιτεῖες καὶ πολύπλοκα συγκροτήματα μηχανῶν μετασχηματίζουν τὴν «ἀκίνητον γαῖαν» σ' ἕνα παλλόμενον πεδίο συνεχῶν ἐπιταχύνσεων κι οἱ ἀνθρώπινες κουλτοῦρες προβάλλουν στὴν εὐαισθησία τοῦ καλλιτέχνη, ὑπεράνθρωπα χαλκέντερα ὄντα, μὲ χέρια πρὸ ἔγιναν μπουλντόζες, πόδια - ἐρπήστριες καὶ κεφάλια ἠλεκτρονικὰ μετασχηματισμένα σὲ ἀλάθητα κομπιούτερς. Ἔτσι, καθὼς ὁ καλλιτέχνης εἰκονίζει τὴ σύγχρονη ψυχὴ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς πίνακές του, αὐτὴ φαίνεται σὰ μιὰ μικρὴ πολύχρωμη πεταλούδα χαμένη μέσα στὰ πολύπλοκα γρανάζια μιᾶς τεράστιας γκρίζας ψυχρῆς μηχανῆς.

— Αὐτὸ τὸ σύγχρονο τραγικὸ ὄραμα, βγαλμένο ἀπ' τὰ τελευταῖα βιολογικὰ καὶ τεχνολογικὰ δεδομένα καὶ τὴ διεισδυτικὴ ὄραση σ' ἕναν παράλληλο μικρόκοσμον καὶ μακρόκοσμον, δίδεται μὲ τὴν γοητεία τοῦ καινούργιου μύθου σὲ εἴκοσι πίνακες πρὸ θὰ ἐκθέσῃ ὁ Φαινὸς τὸν Ὀκτώβρη στὸ Λονδίνο.

ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ